

Hồi 31

Trao Đổi Giải Được

Aoi người thở ra như vừa cất được gánh nặng, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, bốn tên Kim y thị giả nhất tề múa binh khí xông tới quát:

- Trở vào!

Hồ Bá Nguyên nãy giờ tức anh ách, vì hắn chẳng biết ắt giáp gì về trận thế cả, đến giờ được dịp trút giận, quát lớn:

- Thất phu! Lui ra!

Vừa quát hắn đã cùng Xảo Nhi song song xuất thủ, bốn tên Kim thị bị bức lui liên tục, không còn sức phản công nữa.

Trong khi đó thì tiếng hô “Sát!”, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng chuông phong từ hồ khẩu càng lúc càng tiến gần.

Toàn bộ cao thủ của Quảng Hàn cung lúc này như đổ hết ra ngoài quảng trường, gặp bốn người vừa thoát ra khỏi trận, hò nhau xúm lại gần hai mươi mạng vây chặt bốn mặt.

Tống Thiên Hành nói:

- Nhị vị bất tất tham chiến, ta hợp lực lượng bên ngoài rồi sẽ tính.

Chàng vừa dứt lời đã có thấy tiếng rú lên, hai tên Kim thị đã phơi thây.

Số cao thủ vây lại cũng hươ binh khí tấn công.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân dễ dàng đoạt được hai thanh trường kiếm quát:

- Cản đường là chết!

Trường kiếm lướt qua đầu lăn lông lốc, máu phun như mưa, tiếng rú liên miên vô tuyệt.

Trường Xuân chân nhân niệm Phật hiệu:

- Vô lượng thọ Phật! Quảng Hàn cung vận khí đã tuyệt, các người buông kiếm để khỏi uổng mạng.

Nhưng thủ hạ của Nhiễm Khiếu Thiên phần nhiều là võ lâm hắc đạo, tên nào tên nấy không biết sống chết là gì, ngã gục lớp này lớp khác lại xông lên.

Trường Xuân chân nhân nhíu mày:

- Hồ thí chủ, bọn này không biết sợ chết, thí chủ từng là người lãnh đạo của chúng thử nói vài lời xem sao.

Hồ Bá Nguyên gật đầu cao giọng:

- Các vị đồng đạo nghe đây, Nhiễm Khiếu Thiên tội ác ngập đầu, các vị hà tất phải vì lão mà uống mạng. Nay Tống đại hiệp vì đức hiếu sinh mở cho các vị sinh lộ, mau giá ngộ để tìm đường sống.

Mấy lời của Hồ Bá Nguyên cũng có ít nhiều hiệu lực, một số tên ném binh khí lui ra, nhưng đa số vẫn cố sống cố chết như thiêu thân lao vào.

Tống Thiên Hành nóng mặt quát:

- Giết ác, tức là hành thiện, các vị không cần lưu tình, tại hạ đi trước ra ngoài tiếp ứng.

Dứt lời múa tít trường kiếm, đồng thời cất một tiếng hú như long ngâm nhắm cốc khẩu xông tới.

Lúc này quần hiệp đã đi hết, khoảng đồng đạo vào đến cốc, Nhiễm Khiếu Thiên cũng đã đích thân xuất thủ, chặn đứng Tuyết Sơn thần ni, toàn bộ tinh anh cũng Quảng Hàn cung cũng kéo hết ra vây chặt quần hiệp. Bóng người như thác lũ, tiếng chưởng phong, tiếng rú thảm, những âm thanh hỗn loạn hòa trộn làm cuộc chiến thêm phần thảm khốc.

Đặc biệt cặp song đấu Tuyết Sơn thần ni và Nhiễm Khiếu Thiên, chưởng phong chạm nhau ầm ầm, kinh phong làm bọn thủ hạ Quảng Hàn cung bị bắn giạt cả về phía sau.

Phía quần hiệp vì thấy Trường Xuân chân nhân với Tống Thiên Hành đi đã lâu mà không thấy trở về nên sợ có điều sơ thất bởi vậy mới nóng lòng kéo đến tiếp ứng.

Vừa đến cốc khẩu đã nghe trả lời Tống Thiên Hành cùng một đạo sĩ đã táng mạng dưới cơ quan của Quảng Hàn cung. Tin tức này làm Tuyết Sơn thần ni với tâm dạ bồ tát cũng phải nổi giận.

Thế là dẫn đến kết quả như đã thấy.

Lúc này, Tuyết sơn thần ni đang huy động phát trần đối phó với một kiếm một chưởng của Nhiễm Khiếu Thiên, Thần ni cất giọng quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, hai người đem qua đến đây dẫu rồi.

- Giết hết rồi!

Trần Ngự Phong cũng nổi giận quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, nếu người thật sự giết chết hai người đó thì ngày hôm nay cũng là ngày tận thế của Quảng Hàn cung.

Quần hào bán tín bán nghi cũng có cơ sở. Với công lực của Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân, muốn hạ sát hai người nào phải chuyện dễ dàng. Nhưng Nhiễm Khiếu Thiên thủ đoạn tàn độc, mưu kế đa đoan, nên lão chính miện nói ra như vậy không phải không tin.

Nhiễm Khiếu Thiên lạnh lùng:

- Ta đã nói giết là giết! Các người không tin cứ tìm Diêm Vương mà hỏi.

Rồi lão quát lớn:

- Chúng huynh đệ, hai tên tiểu tử đó thầy đã thành than, còn lại mấy tên này như gai trong mắt, giết được chúng thì bá nghiệp của chúng ta tự nhiên thành! Sát!

Bên ngoài quần ma ứng thanh hô “Sát!” vang trời. Tề Kim Cang nổi giận quát:

- Thần ni! Không cần lưu tình, cứ bắt sống lão quái vật này rồi tính sau!

Dứt lời lão đề song chưởng bủa vào ngực Nhiễm Khiếu Thiên.

Tuyết Sơn thần ni quát:

- Tề thí chủ, dừng tay.

Nhưng không còn kịp nữa, Nhiễm Khiếu Thiên đã giơ tả chưởng lật ngang một thế. Tuyết Sơn thần ni cũng vội cách không kích xéo một chưởng tiêu bớt chưởng lực của Nhiễm Khiếu Thiên.

“Ầm!” một tiếng kinh thiên động địa, Nhiễm Khiếu Thiên cùng Tuyết Sơn thần ni thân hình chấn động, còn Tề Kim Cang bắn lộn ba vòng trên không trung văng về phía sau.

May mà chưởng phong của Tuyết Sơn thần ni làm giảm bớt quá nửa chưởng lực của đối phương bằng không Tề Kim Cang chắc khó toàn mạng.

Văn Nhân Kiệt vội đỡ lấy lão, chỉ thấy lão co người thổ ra mấy ngụm máu tươi, nhưng xem ra thương thế chưa đến mức nguy kịch. Tề Kim Cang ngồi xếp bằng vận công chữa thương còn Văn Nhân Kiệt làm hộ pháp.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc ý cười lạnh nói:

- Lão ni cô, lão phu niệm chút tình cũ không nỡ hạ sát thủ, người nên biết điều mà rút lui kẻo không kịp..

Thần ni trầm giọng quát:

- Nhiễm Khiếu Thiên, nói để người biết, trừ phi người dẹp bỏ vọng niệm, tự phế võ công để khỏi tác ác giang hồ, bằng không thì ta và người phải có một người nằm xuống mới thôi.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Hừ, người quả là người cố chấp, vậy kẻ nằm xuống phải chính là người!

Thần ni cũng cười lạnh nói:

- Chưa hẳn! Khẩu thiệt vô bằng người cứ tận thi tuyệt học, việc tồn vong sẽ tính sau ...

Vừa lúc đó thì tiếng hú như long ngân của Tống Thiên Hành cũng nổi lên.

Nhiễm Khiếu Thiên nghe thấy liền biến sắc còn phía quần hiệp thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Tuyết Sơn thần ni cười lớn nói:

- Nhiễm Khiếu Thiên, người nghe thấy rồi chứ.

Tống Thiên Hành từ trên không phi thân xuống dáng như thiên thần, đồng thời quát vang như sấm:

- Tất cả dừng tay!

Tiếng quát của chàng lọt vào tai mọi người bất kể xa gần đều nghe như có tiếng sấm bên tai. Tất cả đều dừng tay lui lại một bước.

Tuyết Sơn thân ni hỏi:

- Thiên Hành! Tu Duyên đạo hữu đâu?

Tống Thiên Hành quét mắt nhìn toàn trận rồi mỉm cười nói:

- Đa tạ thân ni quan tâm, Tu Duyên đạo trưởng còn ở phía sau.

Lúc này cảnh tượng đương trường trông thê thảm, thây nằm ngổn ngang máu tanh xông mũi, thậm chí không dám nhìn lâu.

Tống Thiên Hành dừng ánh mắt nơi Tề Kim Cang đang ngồi xếp bằng dưới đất, nói:

- Tề tiên bối thọ thương?

Tề Kim Cang mở mắt ra:

- Không sao, chút nội thương này lão còn chịu được.

Tống Thiên Hành giờ mới nhìn kỹ Nhiễm Khiếu Thiên.

Thân hình cao lớn, gương mặt dài nhưng như thoa nghệ, râu năm chòm phất phơ, mắt sâu mũi khoằm nhìn vừa oai phong vừa phảng phất nét tà gian.

Nhiễm Khiếu Thiên cũng đưa ánh mắt cú vọ quan sát chàng, một lát sau lão hỏi trước:

- Người là Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Không sai! Các hạ là Nhiễm Khiếu Thiên?

Lão không đáp chỉ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người làm sao ra được?

Tống Thiên Hành nhếch môi cười:

- Đương nhiên là đi bộ mà ra, mấy gò đất ngọn cây đó làm sao giam ta nổi!

Lúc này tiếng quyết đấu từ phía sau truyền tới đã nghe rõ ràng hơn.

Gương mặt vàng của Nhiễm Khiếu Thiên bỗng biến màu thép, lão nghiêng răng nói:

- Tiểu tử ngươi đừng lên mặt với ta, nếu không có bọn phản phúc đó thì giờ này ngươi đã thành tro rồi.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Người không nên trách người mà tự trách mình thì hơn. Thử hỏi người tới nhà cướp vợ người ...

- Câm miệng!

Rồi lão nghiêng răng nói:

- Đối với hạng tiểu bối như ngươi lẽ ra không thêm động thủ, nhưng ngươi đã chẳng biết lễ nghi với người trên, ta đành thay sư phụ ngươi giáo huấn một phen. Tiểu tử! Tiếp chiêu đi!

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nhiệm Khiếu Thiên, người hết thời rồi. Người thử nhìn xung quanh xem còn bao nhiêu nhân thủ có thể dùng được?

Nhiệm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Cái đó không cần người lo, lão phu một mình cũng đủ thu thập bọn người.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Đáng tiếc là “Huyết ảnh thần công” của người ít nhất còn bảy ngày hỏa hầu nữa mới đại thành.

Tuyết Sơn thần ni chau mày hỏi:

- Thiên Hành, người nói hắn đã luyện thành “Huyết ảnh thần công”?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Nhưng còn ít nhất bảy ngày nữa mới thành hỏa hầu.

Nhiệm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Tiểu tử người có muốn thử?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tại hạ đang muốn lãnh giáo thần công của các hạ, có điều trước khi giao thủ, tại hạ có mấy lời. Nếu các hạ chịu giao thuốc giải độc cho Văn Nhân Kiệt và Hồ phu nhân, đồng thời phát thệ suốt đời không ra khỏi Trường Xuân cốc thì ...

Không chờ chàng nói hết lời, lão phá lên cười như điên dại:

- Tiểu tử, hạng như người mà cũng dám lên mặt với ta nói những lời đó! Ha! Ha! Ha!

Bổng có tiếng quát:

- Tống đại hiệp, đừng để lão tặc sống sót, bằng không di họa không nhỏ!

Dứt lời Hoàng Phủ Xảo Nhi, Hồ Bá Nguyên cùng Trường Xuân chân nhân nối tiếp nhau đáp xuống đường trường.

Trong ba người, ngoài Trường Xuân chân nhân áo quần còn sạch, hai người còn lại thân thể như nhuộm máu tươi.

Xảo Nhi vừa đáp xuống liền chỉ mặt Nhiệm Khiếu Thiên mắng:

- Lão tặc, hôm nay là ngày tàn của ngươi rồi.

Nhiệm Khiếu Thiên cười nói:

- Sách có câu: “nhất dạ phu thê bách nhật ân, nàng về với ta mấy năm ái ân không nhạt sao lại trở mặt vô tình như vậy?

Hồ Bá Nguyên như con hổ điên xông lên quát:

- Lão tặc, nạp mạng!

Trường Xuân chân nhân níu áo hắn, nói:

- Hồ thí chủ chờ quá xúc động! Tội của hắn tất phải đền, ta từ từ nghị sự.

Tống Thiên Hành nói:

- Đạo trưởng mau đưa nhị vị ra sau giới thiệu với mọi người, để Thiên Hành đối phó với lão tặc.

Xong, chàng quay sang Nhiệm Khiếu Thiên:

- Các hạ thấy đề nghị của tại hạ thế nào?

Lão lạnh lùng:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết thì mau lấy binh khí ra, không cần nhiều lời.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Ngươi chưa thấy quan tài thì chưa sợ, được rồi, ta thành toàn cho ngươi.

Dứt lời chàng lấy thanh kim xà nhuyễn kiếm đeo trên lưng xuống:

Hồ Bá Nguyên sau khi ra mắt quần hiệp. Thấy sắp động võ, liền kêu lớn:

- Tổng đại hiệp, tại hạ cũng góp một phần.

Nhiệm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Được càng đông càng hay, đỡ cho lão phu mất thời gian vô ích.

Trần Ngự Phong bước ra cười nói:

- Các hạ nói đúng lắm, Tổng lão đệ, chúng ta liên thủ đấu một trận.

Trần Ngự Phong sợ một mình Tổng Thiên Hành ra tay gặp sơ suất vì “Huyết ảnh thần công” của đối phương là thứ tà độc công phu, không thể xem thường, nên chẳng kể gì đến quy củ giang hồ cùng chàng liên thủ.

Phần Nhiệm Khiếu Thiên đã biết công phu của Trần Ngự Phong nên lão đã hơi e dè, nhưng vì đã lỡ đại ngôn lại thêm tin tưởng vào “Huyết ảnh thần công” nên lão lãnh đạm nói:

- Vậy thì hay lắm, mời!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Bọn ta hai đấu một vậy mời các hạ tiến chiêu trước.

Nhiệm Khiếu Thiên hừ một tiếng quát:

- Coi kiếm!

Tiếng quát vừa phát ra lão đã hươ kiếm tấn công về phía Trần Ngự Phong còn tả thủ phát một chưởng tấn công Tổng Thiên Hành.

Nội chiêu đầu tiên đủ chứng tỏ lão là người gian ngoa. Trần Ngự Phong dùng tay không lão lại dùng kiếm tấn công, còn Tổng Thiên Hành nội công non yếu thì lão dùng chưởng lực hùng hậu để áp đảo. Dùng sở trường của mình để đối phó sở đoản của đối phương cũng là một yếu quyết trong binh gia vậy.

Nhưng gặp phải hai tay cao thủ này, mọi tính toán của lão đều vô ích, thế công vừa phát, Tổng Thiên Hành và Trần Ngự Phong đã nhanh như chớp đổi vị trí. Vừa khéo Tổng Thiên Hành một chiêu “Phật quang phổ chiếu”, “Kim xà nhuyễn kiếm” biến thành cầu vòng, ánh kim sa xuống kiếm của đối phương.

Trần Ngự Phong cũng phát tay áo rộng phát chưởng kinh hàm chứa mười thành chân lực, “Huyết Ảnh thần công” của đối phương bị hóa giải vô hình vô tích.

Lão ma này sống lâu thành tiên, chiêu đầu tiên không kiến hiệu, trường kiếm trong tay lập tức biến chiêu. Xỉa ngược một chiêu “Chiếu chỉ thiên nam” đâm xé vào “Chưởng môn huyết” của Tống Thiên Hành.

Chiêu thức có vẻ tầm thường, nhưng sự thực hàm chứa sự biến ảo dị thường và công lực siêu tuyệt, khiến quần hiệp đứng gần cũng không khỏi ớn lạnh.

“Bùng!” “Xoảng!” tiếng chưởng phong chạm nhau chấn động màng nhĩ cùng tiếng kiếm chạm nhau nghe đinh tai nhức óc, chứng tỏ những tay tuyệt đỉnh cao thủ đều cương đối cương.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Qua mà không lại là thiếu lễ, các hạ cũng tiếp Trần mỗ một chưởng.

Lại một tiếng “bùng!” chấn theien động địa, Trần Ngự Phong và Nhiễm Khiếu Thiên đều bị chấn động lui ba bước.

Tống Thiên Hành thuận thế xuất một chiêu “Kim châm độ ách” làm Nhiễm Khiếu Thiên bị bức lui một bước lớn nữa.

Ba bóng người thoát hợp thoát phân, thoáng chốc đã không còn phân biệt ai là ai nữa.

Trong lúc giao đấu Trần Ngự Phong dùng truyền âm nói với Tống Thiên Hành:

- Lão đệ, “Huyết ảnh thần công” của lão tặc đã đạt chín thành hỏa hầu, người không được đối chưởng với lão, lúc này ta tiếp lão hai chưởng đã thấy khó chịu trong người.

Tống Thiên Hành cũng dùng truyền âm đáp:

- “Huyết ảnh thần công” lợi hại đến như vậy sao? Nếu lão luyện đến mức hỏa hầu thì còn ai chế phục nổi?

Trần Ngự Phong nói:

- Nói về đơn đấu, với công lực hiện tại sợ không còn ai chế ngự nổi y nữa rồi.

Trong khi vừa đấu vừa trao đổi, ba người đã giao thủ hơn một trăm huyết.

“Huyết ảnh thần công” quả nhiên lợi hại, Nhiễm Khiếu Thiên một mình kháng cự với hai tay tuyệt đỉnh cao thủ đương thời mà vẫn có công có thủ, chưa thấy có dấu hiệu bại trận.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc hí cười ha hả nói:

- Chỉ có hai tên thì chưa đủ đâu, ít nhất phải thêm vài tên nữa ...

Trần Ngự Phong cũng cười lớn nói:

- Lão tặc chó cuồng ngôn, trong vòng năm trăm chiêu nhất định người phải nằm xuống.

Nhiễm Khiếu Thiên nổi giận:

- Lão xược! Gần hai trăm chiêu rồi mà một cọng lông của lão phu hai người còn chưa chạm được! Đừng nói năm trăm chiêu, hai người cũng chưa làm gì nổi lão phu đâu.

Tề Kim Cang đang ngồi vận công trị thương nghe nói tức khí mở mắt, nói:

- Thần người, đối phó với loại này không cần kể gì đến quy củ giang hồ, ta cứ việc hợp lực giết hẳn rồi tính sau.

Thần ni lắc đầu:

- Không cần làm như vậy đâu, các hạ cứ ngồi yên lược trận thì được rồi.

Bỗng nghe Nhiễm Khiếu Thiên quát lớn:

- Hai người có gan thì tiếp lão phu một chưởng!

Vừa nói vừa phóng một chưởng công vào giữa ngực Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành cũng quát lớn một tiếng cử hữu chưởng lên ...

"Bùng!" một tiếng chấn thiên động địa, thân hình Nhiễm Khiếu Thiên hơi lắc lư, còn Tống Thiên Hành thì thối lui hai trượng mới đứng lại được.

Nhiễm Khiếu Thiên đắc ý:

- Tiểu tử chẳng qua chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng Tống Thiên Hành vừa đứng thẳng đã quát lớn:

- Đánh!

Trần Ngự Phong cũng quát lớn:

- Lão tặc chạy đằng trời.

Thì ra hai người đã hợp tác với nhau, Tống Thiên Hành giả vờ làm đối phương không giới bị, trong khi Trần Ngự Phong tấn công liên tiếp hai chưởng thì Tống Thiên Hành cũng vung tay, một đạo ô quang thoát khỏi tay chàng bắn ra rồi hóa thành hai nhúm "linh đài huyết" và chương môn huyết" của Nhiễm Khiếu Thiên kích tới.

Nhiễm Khiếu Thiên biết rõ Tống Thiên Hành còn có tuyệt chiêu này nhưng một là chàng còn quá trẻ vị tất đã luyện đến trình độ như Thanh Hư thượng nhân hai là chàng vừa bị lão một chưởng bắn xa hơn hai trượng nên sinh lòng khinh địch.

Mặt khác, Tống Thiên Hành và Trần Ngự Phong phối hợp khít khao, Nhiễm Khiếu Thiên lo đối phó với Trần Ngự Phong còn không kịp còn đâu sức lực đối phó với "Nhị tướng kim hoàn" siêu tuyệt của Tống Thiên Hành.

Dưới chiêu hợp công của hai người, Nhiễm Khiếu Thiên bị điểm trúng "Chương môn huyết" lão chỉ hơi sững người một chút, Trần Ngự Phong đã điểm luôn mấy nơi yếu huyết, thế là một đời ma đầu giờ chỉ còn biết giương mắt chờ người phân xử.

Tống Thiên Hành liếc mắt một vòng nhìn bọn thủ hạ Quảng Hàn cung đang kinh hãi thất hồn nhìn Cung chủ bị chế ngự. Chàng trầm giọng:

- Cung chủ của các người đã bị bắt, các người đứng yên tại chỗ chờ nghe phát xử.

Sau đó chàng quay sang Tuyệt Sơn thần ni cung kính nói:

- Phần hậu sự mời Thần ni đứng ra giải quyết.

Tuyết Sơn thần ni mỉm cười:

- Người không cần phải ngần ngại, như ta ủy quyền cho người giải quyết.

Tống Thiên Hành nói:

- Thần ni là chủ soái, làm như vậy Thiên Hành ...

Trần Ngự Phong ngắt lời:

- Lão đệ, Thần ni đã nói như vậy, người không nên từ chối nữa.

Tống Thiên Hành ngần ngừ một lát, rồi gật đầu:

- Thiên Hành lãnh mạng!

Tống Thiên Hành quay lại Nhiễm Khiếu Thiên:

- Các hạ còn điều gì muốn nói không?

Nhiễm Khiếu Thiên song mục trợn trừng gần giọng nói:

- Tiểu tử chớ nhiều lời! Lão phu thất thế bị chế, người có muốn cắt muốn chặt mặc tình.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Khẩu khí cứng cỏi, thật đáng mặt anh hùng. Nhưng tại hạ xin nhắc một điều, người chết rồi thì không sống lại được!

Nhiễm Khiếu Thiên cười nhẹ:

- Sơn trang nan hữu thiên niên thụ, thế thượng nan phùng bách tuế nhân, hừ, lão phu năm nay sống gần trăm tuổi, ăn khắp sản vật trân quý của thế gian, thưởng thức không biết bao nhiêu là mỹ nữ, có chết cũng không đáng hận.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Lão trùng đế còn biết tham sống, sợ chết, tại hạ không tin các hạ muốn chết sớm như vậy.

- Không sai, ta đương nhiên chưa muốn chết sớm, nhưng cầu lạ người để được sống lão phu không làm!

Tống Thiên Hành bật cười:

- Cầu lạ thì không cầu, nhưng tại hạ có điều kiện trao đổi. Nếu các hạ chịu đưa ra thuốc giải độc cho Văn Nhân tiền bối cùng Hồ phu nhân, tại hạ có thể tác chủ cho các hạ được sống!

Lão cười lớn:

- Được sống! Nhưng sống như thế nào mới là quan trọng? Sống mà không bằng con trùng con đế thì thà không sống còn hơn.

Tống Thiên Hành nói:

- Đương nhiên phải phé công lực của các hạ để khỏi di họa cho giang hồ.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lớn:

- Thấy chưa, ta nói có sai đâu? Hừ, phá công lực để khỏi di họa giang hồ? Người biết lão phu có nhiều cừu nhân không? Một khi không còn công lực thử hỏi lão phu sống như thế nào đây? Hơn nữa sau khi chết ta còn mang theo một tỳ thiếp xinh đẹp như Xảo Nhi và một tùy tòng danh vọng như Văn Nhân Kiệt thì dưới huỳnh tuyến cũng đỡ phần cô tịch.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Người tưởng người không giao ra rồi ta không tự đi tìm được sao?

Nhiễm Khiếu Thiên cười:

- Giỏi lắm, người đi tìm đi, Quảng Hàn cung rộng lớn như vậy, người tìm ba năm cũng không thấy, lúc đó thì chúng sớm đi theo ta rồi.

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Nói vậy chỉ còn cách để cho các hạ được tự do rời khỏi đây thì các hạ mới giao ra thuốc giải?

Nhiễm Khiếu Thiên cười âm lạnh:

- Không sai! Nhưng lão phu còn một điều kiện phụ, đó là toàn bộ tài vật cùng nhân thủ Quảng Hàn cung, lão phu mang theo, các người không được làm khó dễ.

Văn Nhân Kiệt lên tiếng:

- Không được, chúng ta không được thả hổ về rừng, một mạng Văn Nhân Kiệt này không quan trọng, để di họa giang hồ, ***p87*** đó có hối cũng không kịp.

Xảo nhi cũng tán đồng:

- Thiếp thân cũng đồng ý với Văn Nhân đại hiệp, chỉ cần thấy lão tặc phơi xác dương trường thà chết cũng không oán hận.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Giỏi, không hổ là oan gia sinh tử của lão phu, đường xuống huỳnh tuyến chúng ta đồng hành.

Tống Thiên Hành nói:

- Văn Nhân tiên bối, Hồ phu nhân, xin nhị vị dừng ngăn cản. Thiên Hành đã quyết, chấp nhận điều kiện của lão.

Quay sang Nhiễm Khiếu Thiên, chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ còn gì để nói nữa?

Lão cười lạnh:

- Còn, trừ phi cuộc trao đổi bất thành, lão phu đành chịu, bằng không, chậm thì nửa năm, nhanh thì nửa tháng lão phu sẽ tìm đến các người rửa mối hận ngày nay.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Xưa nay tà bất thắng chính, người làm như vậy tức là tự tìm đường chết. Thôi không cần phí lời nữa, mau đem thuốc giải ra đi.

Nhiễm Khiếu Thiên nói:

- Thuốc giải để trong chính điện, bên trong thái cực đồ chính giữa, người tự đi lấy đi.

Hồ Bá Nguyên vội nói:

- Tổng đại hiệp, để tại hạ đi cho.

Rồi không chờ trả lời, hấn phóng mình đi ngay.

Tổng Thiên Hành nhìn quần hiệp thở dài nói:

- Quyết định của văn bối đúng sai thế nào xin để hậu nhân bình phẩm.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Lão đệ, người quyết định như vậy nhất rồi, còn ngại gì nữa.

Tuyết Sơn thần ni cũng gật đầu nghiêm giọng nói:

- Tổng thí chủ quyết định rất đúng, bất kỳ ai cũng quyết định như vậy mà thôi.

Thế là trận chiến mưa máu gió tanh kết thúc, có kẻ thắng người bại. Người bại thì đương nhiên buồn lòng, nhưng kẻ thắng thì cũng chẳng vui sướng gì. Vì tuy đạt được thắng lợi là lấy thuốc giải cho Văn Nhân Kiệt với Hoàng Phủ Xảo Nhi nhưng ngược lại tai kiếp giang hồ vẫn còn treo lơ lửng, chưa biết chừng nào giáng xuống võ lâm.

Chờ Nhiễm Khiếu Thiên tom góp tài sản dắt thủ hạ ra đi, quần hiệp phóng hỏa thiêu rụi nơi đây rời khỏi Quảng Hàn cung, rồi cũng trở ra khách sạn ở Đà Tiễn Lô, nghỉ lại đó một đêm. Sáng hôm sau các hòa thượng Hoàng giáo cũng tự động rút về Tây Tạng.

Lai nói về việc ở Trung Nguyên.

Ngay trong đêm Tuyết Sơn thần ni cùng Tổng Thiên Hành, Trần Ngự Phong khởi hành, Cổ Song Thành chọn một độc viện trong Duyệt Lai khách sạn để mọi người tiện họp pháp cho Vân Trung Phụng, Nam Cung Tranh, Hồ Bình ba người luyện công.

Trong tám người ở lại chỉ có Chu Chấn Bang với Hồ Bình là nam nhân. Hồ Bình lúc nào cũng lo luyện công nên mọi việc đều trút lên người Chu Chấn Bang.

Hiện thời lực lượng của quần hiệp ở Lạc Dương tuy có thể nói không đủ mạnh cùng Nhất Thống Môn quyết chiến, nhưng cũng không phải dễ ăn hiếp, thành thử song phương cứ thế giằng co nhau, tình hình như thế diễn ra liên tục trong năm ngày.

Tình hình này càng có lợi cho phía quần hiệp, Hồ Bình đã có kết quả, công lực tăng tiến nhiều, dù có gặp phải đối thủ là nhân vật trong Thập Đại cao nhân cũng đủ sức cầm cự ít lâu. CHỜ thêm hai ngày nữa, Vân Trung Phụng và Nam Cung Tranh cũng thành công viên mãn thì dù Nhất Thống Môn dốc toàn lực vây công cũng không hề sợ.

Nhưng thói thường người ta mong ước gì thì không được, nhưng lo sợ điều gì thì điều ấy lại tới ngay.

Ngày thứ sáu trong mấy ngày này yên tĩnh hiếm hoi, trời đã gần chiều. Chu Chấn Bang đang ngồi dưới hiên nhắm mắt dưỡng thần thì thấy tiểu tử quỷ vác hồ lô đi ra. Chu Chấn Bang trầm giọng quát bảo:

- Tiểu quỷ đi đâu?

Hồ Bình nhăn mặt:

- Chu lão! Tiểu tử quỷ đã sáu ngày nay chưa có một giọt rượu thấm môi ...

Chu Chấn Bang hừ nhẹ:

- Người ta sáu ngày không ăn cơm còn chưa chết, người sáu ngày không uống rượu thì có hại gì!

Hồ Bình mặt như đưa đám:

- Tiểu tử quỷ sáu ngày có thể nhịn cơm, nhưng nhịn rượu sáu ngày thì chết chắc còn sướng hơn.

Chu Chấn Bang bật cười:

- Người là quỷ mà, đâu phải là người.

Hồ Bình cười lớn:

- Chu lão bằng lòng rồi! Đa tạ! Đa tạ!

Vừa nói vừa phóng vút đi.

Chu Chấn Bang trầm giọng quát:

- Tiểu quỷ đứng lại! Hồ Bình đứng lại mặt tỏ vẻ vô cùng thất vọng, Chu Chấn Bang không nhịn được cười nói:

- Lúc này gần đến ngày Nhất Thống môn khai lễ, các nhân vật giang hồ kéo đến rất đông và hỗn tạp, người ra ngoài nên cẩn thận.

Hồ Bình mừng thầm, gật đầu:

- Tiểu quỷ biết rồi.

- Ủ, đi đi rồi về cho sớm, không được kiếm chuyện với người.

Hồ Bình dạ lớn một tiếng rồi biến mất.

Hắn sau khi uống Đại hoàn đơn của Trần Ngự Phong, lại được Lý tứ nương không tiếc chân lực giúp thông hai mạch Nhân, Đốc nên công lực hắn giờ này có thể nói ngang bằng với lão quỷ sư phụ hắn.

Hồ Bình vốn thông minh lanh lợi lại thêm chút tinh ranh, nên hắn cứ giả ngây ngô dại như không biết công lực đột biến, kỳ thực hắn đã ngứa ngáy chân tay muốn ra ngoài thử cho biết.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại chui ngay vào Trạng Nguyên lâu, đồng thời đi tuốt lên lầu.

Hiện đã quá trưa, lẽ thường là lúc vắng khách nhưng vì tình hình đặc biệt, nên giờ này mà khách giang hồ vẫn còn đông.

Hồ Bình chọn được một bàn cạnh cửa sổ, lên giọng nói với tên tiểu nhị đang khom lưng chờ:

- Rượu, lấy loại Trúc Diệp Thanh hảo hạng, thức nhắm, thứ nào ngon nhất mang ra.

Tên tiểu nhị cười đỡ:

- Dạ, thiếu gia cần bao nhiêu rượu, bao nhiêu ...

- Rượu tạm lấy trước mười cân, đồ nhắm ... hai đĩa!

Đồ nhắm hai đĩa cũng cho là được đi, nhưng rượu mười cân mà còn “tạm” lấy trước thì quả thật khiến người ta hết hồn.

Hắn tuổi còn quá trẻ, áo quần thì sạch sẽ, mặt mày coi cũng sáng láng, nhưng chỉ cái việc vác chiếc hồ lô to quá khổ cũng đã thấy kỳ lạ thêm cách kê rượu cũng hơi đặc biệt khiến thực khách phần lớn là giang hồ hào khách đều dồn mắt nhìn hắn.

Nhưng hắn nào biết ngại ngùng, phát tay nói với tên tiểu nhị:

- Mau đi, càng mau càng tốt!

Chờ tiểu nhị đi khỏi, Hồ Bình mới lạnh lùng quan sát, hắn giật mình khi nhìn qua chiếc bàn gần đó.

Bàn có bốn người, đối diện hắng là Hồng y lệnh chủ Liễu Thanh Thanh, bên trái là La Khắc Lỗ pháp vương, bên phải là một tên Kim thị của Quảng Hàn cung, còn xoay lưng về phía hữu là “Bắc Mạn thần điêu” Kim Đại Kỳ!

Ba người kia thì hắn không biết mặt, nhưng Kim Đại Kỳ thì còn lạ lẫm gì. Khi hắn thấy lưng lão hắn không khỏi giật mình. Mấy người còn lại không nghi ngờ gì nữa, chắc là người của Nhất Thống Môn rồi. Tuy có thoáng giật mình khi đụng người Nhất Thống Môn ở đây nhưng trong thâm tâm hắn vẫn thấy ngứa ngáy muốn thử một lần cho biết.

Có lẽ bốn người đang luận đàm chuyện cơ mật nên không chú ý đến hắn, cũng may nhờ vậy mà chưa xảy ra chuyện gì.

Bàn của song phương cách nhau hai bàn nữa, dù trong quán tiếng nói xôn xao và dù cho bốn người đối phương nói rất nhỏ hắn cũng nghe được khá rõ.

Đầu tiên Kim Đại Kỳ nói:

- Với nhân thủ của chúng hiện thời, chỉ cần tập trung lực lượng thì một mẻ lưới có thể bắt trọn, nhưng ngặt vì ... À, Liễu lệnh chủ người chắc chắn chúng chưa điều người tới trợ lực chứ?

Giọng Liễu Thanh Thanh khẳng định:

- Chắc chắn không có, từ khi tiểu tử họ Tống đi Tuyết Sơn đến giờ, số người trong Duyệt Lai khách sạn vẫn y nguyên như vậy.

La Khắc Lỗ giọng ồm ồm:

- Tin tức của Liễu cô nương thì phải đúng, có điều việc này thấy không hợp lý.

Kim Đại Kỳ gật:

- Pháp vương nói phải, thử hỏi Tống Thiên Hành là người thế nào mà trong khi song phương đang căng thẳng hắn lại dám đi khơi khơi như vậy.

Liễu Thanh Thanh cười nhẹ:

- Nhị vị có lý, nhưng Gia Cát Lượng cũng phải có lúc dùng “không thành kế”. Tống Thiên Hành giỏi mấy cũng bằng Gia Cát Lượng là cùng.

Tên Kim thị cũng gật đầu:

- Có lẽ Tuyết Sơn thần ni hạy được cung chủ bản cung bẻmôn luyện “Huyết ảnh thần công” Thần ni mới lập tức đi Tuyết Sơn mà không nghĩ đến hậu quả ở đây.

Nghe tới đây Hồ Bình đã biết rõ thân thế của bốn người, đồng thời biết đối phương đang chuẩn bị dùng thế “Sấm nổ không kịp bưng tai” bất thần tấn công Duyệt Lai khách sạn.

Hắn tuy tuổi nhỏ hiếu sự, nhưng cũng biết cân nhắc lợi hại, đành phải “nhẫn vi thượng sách” tính rút về báo lại cho quần hiệp chuẩn bị đối phó.

Bỗng nghe La Khắc Lỗ thở dài:

- Nói thiệt làm ăn kiêu này tửu gia không thích.

Kim Đại Kỳ mỉm cười hỏi:

- Sao lại không thích?

Lúc này rượu thịt của Hồ Bình đã được dọn lên.

Hắn ra vẻ thung dung ẩm thực nhưng trong lòng nặng trĩu lo âu, dù muốn dù không hắn cũng phải cố lắng nghe xem đối phương còn tiết lộ điều gì nữa không.

Lại nghe Liễu Thanh Thanh nói:

- Tâm sự của Pháp vương nô gia biết rõ.

La Khắc Lỗ hừ nhẹ:

- Chớ hiểu lầm, việc đêm nay đối với ta thật dễ dàng như trở bàn tay.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nô gia nhắc pháp vương nhớ, mấy người đó không dễ đối phó đâu.

Hồ Bình giật mình nghĩ bụng:

- Nói vậy chúng định tấn công ngay tối nay, thôi chết rồi, phải rút sớm thôi.

Lại nghe Liễu Thanh Thanh nói:

- Hơn nữa nô gia nói biết rõ tâm sự của pháp vương không phải chỉ công việc khó khăn mà do cấm lệnh của Từ đại hiệp.

La Khắc Lỗ cúi đầu lặng thinh.

Liễu Thanh Thanh che miệng cười:

- Pháp vương đừng buồn, chỉ cần bắt được hai a đầu trong tay thì pháp vương muốn gì mà không được?

Giọng La Khắc Lỗ chợt vui mừng:

- Không sai, hơn nữa tửu gia chỉ là khách khanh. Từ Quân Lượng làm quá ta bỏ đi là xong.

Bỗng Kim Đại Kỳ nhú mày:

- Kể cũng lạ. Từ đại hiệp đã trở mặt vô tình với Tống Thiên Hành mới cho bắt cóc hai a đầu, nhưng lại không xâm phạm tiết trinh chúng là nghĩa làm sao?

Liễu Thanh Thanh vẻ hiểu biết:

- Có gì đâu, làm như vậy bởi vì Từ đại hiệp chưa dứt được tình xưa, đối với Tống Thiên Hành, y là chướng ngại cho bá nghiệp của Từ đại hiệp mà Từ đại hiệp không thể dùng võ công chế phục y, vậy cách xa toàn và hữu hiệu nhất là dùng hai a đầu để uy hiếp. Hơn nữa, nếu bỏ qua việc Từ đại hiệp không dứt tình cũ, hai a đầu bị làm nhục lỡ đâu tự tử chết đi, có phải làm tên tiểu tử điên tiết lên không? Chừng đó thử hỏi còn ai ngăn cản hấn nổi nữa.

Hồ Bình đến giờ mới biết rõ mục đích của đối phương xét thấy không cần ở lại lâu hơn, nên ngoắc tên tiểu nhị. Nhét vào tay hấn một đỉnh bạc, đồng thời mỉm cười nói:

- Số dư thưởng cho người.

Hồ Bình vác hồ lô lên vai chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng Kim Đại Kỳ đột ngột quay lưng lại nhe răng cười nói:

- Tiểu quỷ! Định quay về báo cáo chẳng?

Hồ Bình kêu khổ thầm, nhưng ngoài mặt làm ra vẻ lâu ngày gặp lại cố nhân, “ồ” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Kim lão gia! Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Kim Đại Kỳ cười lạnh:

- Tiểu quỷ! Dẹp cái trò đó đi, khôn hồn thì ngồi xuống.

Hồ Bình cười nói:

- Sao! Không lẽ Kim lão gia định mời rượu tiểu quỷ hay sao?

Không để đối phương kịp mở miệng, hấn xoa bụng nói:

- Tiếc quá, thiếu gia rượu thịt đã no say, lòng hiếu kính của Kim đại gia đành tâm lạnh mà thôi.

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Người ngoan ngoãn ngồi xuống đó ăn uống tiếp đi, bằng không đừng trách lão phu lớn ăn hiếp nhỏ.

Hồ Bình cũng cười lạnh:

- Thật tức cười! Người tưởng thiếu gia sợ người sao?

Tên tiểu quỷ này đáng thì chưa say nhưng ăn nói lung tung, xưng thì “thiếu gia” gọi đối phương bằng “đại gia”! Rồi có lúc lại “người”, thực khách trên lầu thấy dáng điệu hấn vác hồ lô đã thấy tức cười, giờ nghe hấn ăn nói như vậy đều bật cười.

Kim Đại Kỳ nóng mặt, lạnh lùng nói:

- Tiểu quỷ, từ lúc người mới bước lên lầu, ta đã thấy rồi, người là người thông minh thì hiểu ý lão phu?

Hồ Bình nhe răng cười hỏi:

- Thấy rồi thì sao?

Kim Đại Kỳ lạnh lùng:

- Không sao hết, nhưng người muốn đi về báo tin thì không được.

La Khắc Lỗ hỏi:

- Tiểu quỷ này là đồ đệ Đỗ Thiếu Khang?

Kim Đại Kỳ gật đầu. La Khắc Lỗ tiếp:

- Tư chất khác lắm!

Kim Đại Kỳ nói:

- Trong lớp trẻ bây giờ, gì thì không bằng chứ công phu uống rượu hần là nhất.

Hồ Bình biết không thể tránh được một trận ác đấu nên dốc hồ lô ực lấy ực để, bây giờ hần hể rượu càng say đánh càng hăng.

Hồ Bình uống xong lấy tay áo lau mép, mỉm cười nói:

- Giờ thì thiếu gia đi, xem các người có ngăn nổi không?

Dứt lời quay mình từ từ bước đi.

Kim Đại Kỳ quát:

- Đứng lại.

Hồ Bình như không nghe thấy, cứ bình tĩnh bước xuống.

Kim Đại Kỳ mắt tóe hung quang, Liễu Thanh Thanh vội ngăn:

- Giết ruồi không dùng đến gương vàng, để nô gia xuất thủ cho.

Lúc này Hồ Bình đã đi tới cạnh cầu thang, Liễu Thanh Thanh phi thân chặn trước mặt mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, người mặt mày sáng láng sao hành động ngu ngốc như vậy? Ở đây ai cũng có thể hạ người dễ dàng, người muốn đi thì đi sao được?

Hồ Bình nhe răng cười nói:

- Cái đó phải thử mới biết, nói như thế e hơi sớm!

o O o